

Intervju med Daniel Levin, Pustervik

Projekt: Dokumentation av effekterna av Coronapandemin i Göteborg, Kulturförvaltningen, Göteborgs stad.

Bandningens längd: 01:10:26

Datum: 2020-11-12

Intervjuare: Daniel Finnholm

Plats: Pustervik, Järntorget

Tid: 09–11

Bakgrund: Under hösten 2020 genomförs inom projektet åtta djupintervjuer med verksamheter som på olika sätt påverkats av pandemin. Hur situationen sett ut för restauranger är en fråga som varit mycket diskuterad under pandemin, varför vi valde att intervjua en representant från en av Göteborgs restauranger som dessutom har många spelningar året runt.

Situation: Vi träffas på Pustervik. Det är en hel del personal i lokalerna och det pågår ombyggnationer. I början sitter vi i bardelen men får flytta in till en tom spellokal då ljuden blir för höga. Daniel Levin är energisk och berättar mycket och öppen hjärtigt om verksamheten.

Sammanfattning:

Daniel Levin berättar först om Pusterviks historia och hur han hamnade där. Det hade gått bra de senaste två åren men då kom pandemin och ställde allt på ända. Han förstod att om inget händer så kommer de gå i konkurs. Därför startade de ett samarbete med GP för en livestreamad konsert som skulle kunna hjälpa den ekonomiska situationen. De sålde också merchandise och presentkort. Folk skänkte också stora summor via Swisch. Detta kunde hålla Pustervik flytande tills de statliga bidragen började komma. Daniel Levin är delvis kritisk till hur staten har skött situationen med just restauranger och spelställen som Pustervik. Han förstår att de måste stänga men hade önskat snabbare stöd. Men i slutändan är han positiv till framtiden och tror att de kommer finnas kvar efter pandemin.

Intervjuare 1 [00:00:02]: Då ska vi se. Nu startar vi en intervju för Corona-dokumentationen och jag som spelar in och intervjuar är Daniel Finnholm och vi sitter på Pustervik vid Järntorget. Skulle du kunna presentera dig?

Talare 1 [00:00:21]: Ja, jag heter Daniel Levin och jag är VD och delägare i Pustervik Kultur som äger och driver Pustervik här i Göteborg, på Järntorget.

Intervjuare 1 [00:00:32]: Ja, men vad bra. Då drar vi igång det här. Vill du dra lite bakgrund?

Talare 1 [00:00:42]: Ja, det kan jag göra. Pustervik i den nuvarande formen som en, om vi tar vår säljline, men som faktiskt är sanningen, startades 2012. Det har varit konserter här i 20 år ungefär. Tidigare var det en biograf i många år. Sedan var Nationalteatern ju här runt 90-talet, var det väl. Eller i början av 90-talet, ja, där. Precis när jag själv flyttade till Göteborg från Alingsås så, det måste ha varit början av 90-talet. Då var det Nationalteatern här, en kort period som hade det som sin fasta scen. Barnteaterscen, om jag inte minns helt fel. Funkade några år, sedan tog kommunen över det och hade det som sin gästspelsscen, Pusterviksteatern. Då startade det som vi idag känner som Pustervik också, det var det som var Foajébaren och det som är matsalen däruppe. Och där började man ha konserter ganska snabbt. Och det är en del samma människor som fortfarande är med här. Så det är ungefär 20 år. 2012 lämnade kommunen lokalerna till förmån för Storan, som blev gästspelsscenen och kulturförvaltningen, som även satt här, lämnade också för andra lokaler. Då tog vi över det med ambitionen att starta en, vad ska man säga, alla europeiska städer med någon slags självaktning, om du frågar mig, har den här typen av ställen som Pustervik är, man snackar alltså livescener för den professionella livemusiken i runt 1 000 personers kapacitet. Det finns Rockefeller i Oslo, det finns Vega i Köpenhamn, det finns Paradiso i Amsterdam. Det finns ett antal klassiska ställen som har funnits i väldigt många år. Generellt är de privata, men om man kollar på de andra ställena så har de oftast någon annan typ. I många andra länder finns det en stödstruktur för att stödja även den här typen av kommersiella verksamheter som driver den här. Som sysslar med kultur som har, så att säga, en kommersiell potential.

Talare 1 [00:03:00]: Jag kom in själv för tre år sedan, det måste ha varit 2019, 2018, skit samma. Men jag har varit här i drygt tre år. Jag kom från Bokmässan och hade varit programchef där. Min tvillingbror har varit med sedan 2012, har varit med och delvis finansierat det, Joakim Levin. Då stod vi väl i en slags brytpunkt att fan, går det att driva vidare det här, det lönar sig inte. Det kostar för mycket att göra det här. Det hade väl massa olika förklaringar, men det går inte att mörka att det handlar lite om affärsmässigheten, hur man har drivit stället. Det var en viktig del. Så då började jag och tog över som VD, och lyckades ganska snabbt vända det, så vi gjorde plus två år på raken. De två åren som föregick pandemin, så att säga, har vi gjort ett blygsamt, men ändå ett överskott. Man kan

väl säga att det blir liksom en liten, det är det perspektivet som är mitt perspektiv på pandemin ganska mycket. Alltså vi hade lyckats vända det här och mitt stora, som jag sprang på hela tiden, och som vi tillsammans här sprang på, hur löser man att ha en privatfinansierad kulturplats, plats för musik, inne i stan, långsiktigt. Hur säkrar man det? Vi hade väl inte löst det, men vi hade kommit en liten bit i alla fall. Vi började åtminstone få upp blicken litegrann för vi hade gjort två år med lite överskott och kunnat börja investera lite och lyfta oss i håret, så att säga.

Talare 1 [00:04:43]: Så när pandemin slog till i mars här, då hade vi börjat, vi hade snackat förbluffande lite om det, vi som jobbar på kontoret här och med bokningar och allting. Vi hade ju sett vad som hände i Danmark, vi hade ju sett, men de sista veckorna där i mars, så förstod vi att det här är ju på gång. Och där vi stod just då, det var att vi stod, för första gången hade vi haft en februari där vi faktiskt hade tjänat pengar. Alltså väldigt lite. Januari, februari är fullkomligt stendött i konsertvärlden. Men vi hade första gången gjort en februari där vi inte hade förlorat pengar. Vi hade precis köpt vårt nya PA, som vi då hade betalat 1,5 eller 1,7 miljoner för. Det är ju en uppgradering för vi kände att i år kommer vi nog kunna tjäna lite mer pengar och därför har vi råd att göra en del investeringar som verkligen har stått och bankat på dörren. Och andra investeringar som handlar om att kunna öka publikkapaciteten här och lite så här. Vi hade precis jobbat klart en ganska ambitiös plan för hur vi skulle framtidssäkra det här stället. Så där stod vi då den 11, 12 mars när då allting började ställas in, så att säga. Så det har alltid varit, det har liksom varit det perspektivet som vi har jobbat med. Det kanske låter lite självhögtidligt, men vi upplever väldigt tydligt att vi driver något ganska unikt och ganska viktigt, som kanske, eller det är väldigt viktigt om man är intresserad av det vi är intresserade av, så att säga. Att det ska finnas, alltså den professionella livemusiken, vi är en nod i det här systemet som finns i hela världen egentligen. Och den här mellanscenen är extremt viktig i den här infrastrukturella aspekten av livemusiken. Vi är ett ställe där de här som faktiskt kan tjäna ganska okej med pengar, banden helt enkelt...

Intervjuare 1 [00:06:39]: Folk som lever på det.

Talare 1 [00:06:41]: Folk som lever på det. Både amerikanska band, ja, om man bara, det här är inga affärshemligheter. I nuläget tar vi 900 pers, vi kommer att kunna höja till 1100. Men om vi nu tar 900 personer och så kostar konsertbiljetterna mellan 300-400 kronor. Jag menar en konsert här omsätter, säg 300 000 i biljettintäkter. Av det så kanske 50 hamnar hos oss, en bra dag. Det betyder alltså att produktionerna går härifrån med 250 000. De lyckade. Vi genererar väldigt stora värden i den här liveekonomin. Om man då jämför med den stora evenemangsliveindustrin som naturligtvis omsätter enormt mycket mer pengar än vad vi gör, så måste man se att där vi stod precis när det här började. Jag tror att vi är 20 nu, ja, 2019 sålde vi 80 000 förköpsbiljetter, tror jag. Det är jämförbart med Stadsteatern. Vi är samma storlek ungefär.

Talare 1 [00:07:49]: Stadsteatern på Götaplatsen och vi är ganska exakt samma storlek när det kommer till biljettförsäljning och ekonomi och allting. Stora skillnaden är att de gör det med 38 miljoner i kulturstöd, när vi gör det med 200 000. Men där stod vi ungefär, där var den platsen vi stod på när det här, så vi var liksom, hur fan gör vi? Vi har två miljoner i eget kapital i bolaget, det kan låta som mycket pengar, men det är väldigt lite. Det vill säga, vi kan inte förlora särskilt mycket pengar innan vi går i konkurs, helt enkelt. Och när vi stod där i mars så stod man med totala kostnader. Vi omsätter runt 50 miljoner om året, så det är, 52, så det är 4,5-5 miljoner i månaden så det är rätt stora, och så går vi precis plus, en halv miljon om året ungefär. Så det är ganska, det är ungefär 4,5 miljoner i kostnader också varje månad. Det är ungefär där vi står. Det är något förenklat, men en stor del av de kostnaderna är ju också konsertutgifter och de försvann ju direkt.

Talare 1 [00:08:56]: Men hur som helst, så där vi stod det var att här har vi lyft oss i håret, vi har tagit oss till en plats där vi kallar att vi kan kanske... Vi hade skrivit ett nytt hyreskontrakt precis på fem år och så vidare. Men de här fem åren, vi löser nog de liksom. Sedan nästa kontrakt är en annan berättelse, så att säga. Där stod vi ungefär och det som hände då och det är kanske är det som också har präglat hur vi har jobbat, alltså allting sitter ihop, när man ser det så här. Om man ska göra en berättelse av det så sitter det ihop. När jag säger vi här nu så menar jag vi som jobbar på kontoret och jobbar med att driva stället. Det är naturligtvis fler som arbetar här och som är jätteviktiga. När vi är högsäsong här så brukar vi ha ungefär 60 personer på lönelistan. Alla är inte på heltid, verkligen inte. I servis och disk och vakter och allt, men när jag säger vi nu så pratar jag om oss på kontoret som jobbar mer med den dagliga driften och den här delen. Det blev ju väldigt uppenbart för mig, som sköter ekonomin och alltihop, att vi har kanske två månader. Om inget händer, så har vi kanske två månader innan vi går i konkurs. Vi tappade över en miljon, bara i mars. Och det som präglar oss det är att vi som jobbar med det här då sakerna vi kommer från den här musikkulturen som på 90-talet väldigt mycket, väldigt mycket do it yourself-kulturen som i punkrörelsen. Jag har spelat i punkband i alla år och levde på det i flera år. Kim som har bokat band i alla år, och Martin som kommer, Martin jobbade på Truckstop Alaska i många år. Väldigt så do it yourself-ställe. Kim har drivit egna klubbar och arrangerat egna konserter innan han blev anställd här och så. Det präglade väldigt mycket hur vi angrep det här, hur fan ska vi göra. För det började pratas om offentliga stöd och allting, men...

Intervjuare 1 [00:11:14]: Det dröjde väl väldigt lång tid?

Talare 1 [00:11:15]: Det dröjde väldigt mycket, det dröjde, de första pengarna man fick var ju till midsommar, får man komma ihåg.

Intervjuare 1 [00:11:22]: Det var flera månader där som...

Talare 1 [00:11:22]: Flera månader och det var ju tydligt direkt, vi kommer inte klara oss fram till dess. Det vi gjorde efter att ha värkt här i ett par veckor, det var att jag skrev en grej som blev väldigt delad och så där jag ganska transparent, tycker jag i alla fall, bara försökte förklara så här ser det ut, det här händer. Och där var vi ganska tidiga med att ganska direkt säga att så här drabbar det oss. Vi anser att vi är ganska viktiga av de olika skälen som jag redogör för och vi upplevde ganska mycket att vi blev behandlade... Eller det som är vår stadiga publik alla år, ser på oss som en institution som typ Stadsteatern eller något. Med den stora skillnaden att vi kanske inte har de hängslena och livrem som sådana här ställen har. Det skapade ett momentum där folk verkligen ville hjälpa oss. Det var väldigt, det var väldigt starkt. Det enorma gensvaret vi fick, alltså. Folk som kom med erbjudanden om att hjälpa till med det ena och det andra och allt möjligt. Det skulle jag säga var den avgörande punkten i hur vi valde att göra, fan vi är viktiga för folk. Det har vi väl känt, men på ett annat sätt. Och jag tror att psykologiskt var det också väldigt tydligt.

Intervjuare 1 [00:12:37]: Menar du att ni direkt fick gensvar från folk?

Talare 1 [00:12:40]: Vi fick väldigt mycket gensvar. Folk som hörde av sig på alla, alltså sociala medier och mejl och ringde. Och hur fan kan vi hjälpa er, hjälpa oss för att... Jag tror att jag slog fast att vi kommer gå i konkurs i maj, och det har jag faktiskt räknat på i efterhand. Det stämde, det hade vi gjort. Så det som hände var att vi ganska snabbt, alltså *apropå do it yourself*, vi måste göra någonting. Vi måste själva försöka lösa åtminstone den här bryggan. Staten kommer, det offentliga kommer hjälpa oss på något sätt, men de kvarnarna maler ganska långsamt. Ska vi klara det, måste vi göra det på egen hand. Så det, branschen drabbades av en ganska stor panik. Branschen är inte så mycket en bransch som man kan tro. Det är liksom inte en bransch, vi har gemensamma intressen av att det finns livemusik, men det är liksom inte en bransch som sitter ihop och man hjälper varandra och så, utan när det händer något så är man *on your own*, liksom.

Intervjuare 1 [00:13:37]: Ja, alla för sig.

Talare 1 [00:13:39]: Precis så, väldigt mycket så är det. Så det vi gjorde helt enkelt var att vi pratade med de här artisterna som vi, så att säga, har en lite närmare relation med. De här som kanske har börjat här och spelat förband på den lilla scenen och som sedan kanske, om man tar Sarah Klang, Daniel Norgren och så vidare, som idag är artister som säljer stora biljetter, men som ändå alltid har varit lojala med oss. Daniel Norgren, som ett exempel, han har ju för länge sedan växt ur Pustervik. Han har en mycket större publik och kan spela mycket större ställen. Men han väljer att spela här ändå, av massa olika, han har väl sina skäl. Han spelade faktiskt bara här, han spelade här bara någon månad innan, liksom. Och

det säljer ju alltid slut på två minuter. Bokstavligen faktiskt, två minuter. Men under en minut, faktiskt, gången innan. Men det var rekordet som biljettsystemet hade varit med om. Men, ja, det var en pendang. Men, och då, ja, men vi gör något. Vi skickar av ett slags fyrverkeri, helt enkelt. Alltså bara, vi måste berätta att vi finns, vi måste berätta att läget är akut. Kan folk hjälpa oss på något sätt, så är vi jättetacksamma.

Intervjuare 1 [00:14:51]: Men då, bara en fråga här, när ni gick ut med det. Det fanns inte någonting, kan ni hjälpa oss med det här? Vi vill göra just detta, utan det var mer en öppen fråga, vad ska vi göra tillsammans, eller?

Talare 1 [00:15:04]: Vi sa inte ens det faktiskt. Jag kan skicka den texten till dig, den ligger på vår Facebook. Men jag skrev en text på Facebook som fick tusen delningar. Så det blev väldigt spritt så där och det var egentligen bara ett klargörande att så här ser det ut. Det här är Pustervik, det här betyder Pustervik, anser vi. Vi kommer gå i konkurs i maj om inget händer. Jag tycker att staten borde hjälpa oss. Det var ungefär bara det vi sa. Men det väckte tydligen en fråga väldigt tydligt hos människor som har en lång relation här. Och det märker ju vi tidigare att vi är en plats som betyder, att man kanske är en plats som har betytt för folk, alltså vi har ganska ofta folk som gifter sig här och sådant. Och begravningar. Alltså, folk som har gått hit i alla år. Man kanske har träffats här, då känns det logiskt att få ha sin vigsel här. Vi hade senast en man som hade dött, som dog i mars, där man hade sin, vad ska man säga, begravningskaffe eller...Ja, vad heter det? Minnesstund!

Talare 1 [00:16:12]: Brukar man säga. Efter begravningar. Hade här och så. Och jag menar, det visste väl vi, men vi hade nog aldrig riktigt, när man har fullt upp och jobbar med något går man inte och tänker på sådant här hela dagarna. Men det blev liksom väldigt tydligt att den här massan av människor som hade den här typen av relation till oss hörde av sig på många olika sätt.

Intervjuare 1 [00:16:30]: Började ni direkt att planera? Vad ska vi göra av det här engagemanget som ni uppenbarligen har?

Talare 1 [00:16:33]: Ungefär så, ungefär så. Vad gör vi med det här? Och kanske inte så här, hur ska vi kapitalisera på det, utan vi kände väl också att ska det gå åt helvete får det det åtminstone gå åt helvete with a bang, liksom. [skrattar 00:16:45] Det var väl lite så vi snackade. Ja, men lite så, så vi började höra av oss till de här artisterna. Vi plockade ut ett antal som vi hade haft en lång relation med, som vi också visste hade viss attraktionskraft naturligtvis. Människor som folk kunde vara intresserade av. GP hörde av sig i den vevan, för de hamnade ju i samma läge som vi hamnade i, fast på ett annat sätt. Om man tar GP:s kultur- och nöjesbevakning, jag har ju jobbat på den redaktionen en gång i tiden, så jag

känner de här människorna. En del av dem, som är kvar, uttryckte det, vi har ju inget att göra heller. För när alla konserter ställs in och så där, så har vi inget att rapportera om. Det är de här intressanta ringarna som uppstod där som blev. Så de var så där, vi kan sända, om ni gör en stödgalan så kan vi sända den. Ja, okej, och så visst, jättebra. För det var den pusselbiten vi inte hade. Vi hade redan börjat snacka om att göra det själva. Vi hade börjat snacka med några olika inspelningsföretag och så som kunde tänka sig att streama det och alltihop och som hade erbjudit sig att göra det här gratis också. Men så tyckte vi att det här är bättre. Vi vill göra en offentlig sak av det här. Först och främst är det inte pengarna det här handlar om. Det här var opinionsbildning, det var det som var målet med det. Visa den omedelbara konsekvensen av det som hade hänt. Och nu ska jag försöka komma på vilket datum den här grejen var, men det har jag inte i huvudet. Men det var där i början av april, första veckan i april någon gång. Så hade vi den här stödgalan. Och då hade vi tagit fram, vi hade tagit fram t-shirts som man kunde köpa, Nudie Jeans hade skänkt t-shirts som vi hade tryckt. Den här "support your locals". Alltså, en slags kampanj vi dragit igång redan då.

Intervjuare 1 [00:18:33]: Jag såg att den, på väggen där borta, så...

Talare 1 [00:18:35]: Ja, den sitter där ja.

Intervjuare 1 [00:18:36]: Jag kan ta ett foto på den sedan.

Talare 1 [00:18:38]: Vi hade liksom tagit fram en sådan kampanj. Vi hade hunnit ta fram en webbshop ihop med ett biljettföretag. Vi sprang järnet där, kan man säga. Så vi hade ett slags paket där, nu har vi ändå gjort något som är ett litet fyrverkeri här. Vi försöker berätta för världen att vi är viktiga. Hoppas att ni kan hjälpa oss. De låg på mig från både GP och de som jobbar här, att vi borde lägga ut ett swish-nummer också där folk kan swisha oss. Jag var, får jag erkänna, lite så där, allmosor, inte ska vi. Vi hade tagit fram olika stödbiljetter, ett slags presentkort man kunde köpa. Sådant hade jag tagit fram. Men dagen innan, så var det ändå så där, visst vi kör ett swish-nummer. Vi gör det också. Och jag minns väldigt tydligt från den morgonen när vi skulle ha den här galan, då hade GP slagit upp det här väldigt stort att det här skulle vara och allting. Då satt jag med telefonbanken i [skrattar 00:19:49] mobilen och uppdaterade. Då hade vi fått in 25 000 på morgonen redan.

Intervjuare 1 [00:19:56]: Oj, och den skulle sändas på kvällen då? Så det är innan till och med.

Talare 1 [00:19:59]: Och då, oj, vad är det som händer? Herre jävlar! Ja, och så trillade det in lite pengar under dagen och så cyklade jag ner hit vid tretiden. Och då vet jag att jag

messade min tvillingbrorsa precis där när jag cyklade ner, det har redan kommit en 25-30 000. Alltså, jag tror att vi säkert kan få in en 150 000, 100 000-150 000 på det här. Och det tyckte jag var, det skickade jag som att oj, folk är uppenbarligen villiga att hjälpa oss. Sedan drog det här igång och det höll på och jag var med i någon liten intervju i början av sändningen och sedan gick jag in på telefonbanken en halvtimme senare när sändningen var på gång och då var vi uppe i 350 000.

Intervjuare 1 [00:20:41]: Oj!

Talare 1 [00:20:42]: Ja, och då undrade vi så här, vad fan händer? Sedan gjorde vi den där sändningen och det var en bra bit över en miljon som kom in.

Intervjuare 1 [00:20:54]: När det var över?

Talare 1 [00:20:56]: Ja, som folk valde att skänka för den här spelningen den här kvällen. Plus att vi också sålde presentkort för 600 000 och vi sålde t-shirtar.

Intervjuare 1 [00:21:06]: Det här måste ju varit över alla förväntningar?

Talare 1 [00:21:10]: Ja, ja, vi var i chock. Så den här kvällen blev något väldigt galet. Det blev väldigt känslösamt och väldigt fint, så där. Jag tror att det som den här kvällen generade i kontanter. Alltså allting var ju inte resultat för oss för delar av det är ju skuld som våra biljettköpare förr eller senare kan kräva tillbaka till oss i form av biljetter och så. Men runt 2 miljoner kronor.

Intervjuare 1 [00:21:31]: Oj. Det är ganska otroligt.

Talare 1 [00:21:34]: I min värld fanns ju inte att det här kunde hända. Jag var helt chockad och bara så där. Men jag tror att det här var, det jag beskrev nu, det var därför jag uppehöll mig så länge med den, det här kom att definiera hur vi sedan... Det har vi haft med oss på något sätt. Att folk gjorde det här, jag kommer inte ihåg siffrorna hur många som tittade. Men det var runt 30 000 eller något sådant. Jag kommer inte ihåg.

Intervjuare 1 [00:22:09]: Bara för att klargöra här. Det sändes via GP:s hemsida?

Talare 1 [00:22:12]: Det sändes live på GP:s hemsida, GP-tv, och de sände också ut det via You Tube. Och allting funkade väldigt bra. Det här var första gången för dem, de hade aldrig gjort något sådant här innan heller. Så det var mycket nerver i luften.

Intervjuare 1 [00:22:36]: Men vad gjorde detta för er då?

Talare 1 [00:22:36]: Det gjorde allt, det gjorde allt. Det var helt avgörande. Dels ekonomiskt, så kom de här pengarna att betyda att vi kunde överbrygga det glappet fram till dess att olika permitteringsstöd och krisstöd och allting faktiskt kom igång. Så att vi kunde ställa om, hantera de kostnaderna som kommer direkt. Alltså när vi stod med fulla löner, full, allting och utan intäkter. Det glappet kunde de här pengarna ta. De gick ju åt direkt, de pengarna, men de hanterade glappet. Men det var det rent konkreta. Men jag tror att det det gjorde var att vi kände att men vi betyder något för människor. Det här förpliktigar, nu har vi fått så här mycket pengar. Vi måste förvalta det här. Vi måste ge tillbaka något. Vi får försöka se till att köra det här hela vägen in, att finnas kvar. Vi måste göra det jävligt noga.

Intervjuare 1 [00:23:34]: Ni ville inte gå ut with a bang längre, utan ni ville fortsätta?

Talare 1 [00:23:39]: Ja, nu får vi lösa det här, på något sätt. Det hade vi väl tänkt hela tiden, men det gav oss väl en längre horisont. Plötsligt kände vi att ja, vad framtiden ger får vi väl se, men nu har vi möjlighet att bita oss fast här och försöka göra allt vi kan för att finnas kvar och börja planera för andra sidan. Det var vad det helt konkret gjorde. Och det var den definierande händelsen. Det var det här. Sedan så ledde det här till att vi gjorde ett antal streams till under våren tillsammans med GP. Vi pusslade ihop en konstellation. Det här ledde också till att folk, i en tid när branschen stod helt still och de flesta inte gjorde någonting, så hade vi det här. Vi var lite först ut, på något sätt, att göra det här. Det gjorde också att ytterligare folk började kontakta oss. En annan typ av människor som vi inte tidigare kanske haft så mycket relation med. En frustration när man drev det här stället innan, kunde vara att vi fyller ett Ullevi om året, så att säga. 80 000 förköpsbiljetter. Men stadens intresse för Pustervik har alltid varit otroligt ljummet. Enda relationen vi har haft med staden i alla år är egentligen de här kontrollerna man gör av brand, alkohol och så vidare. Det är den relationen vi har haft med staden. Att man kommer hit ibland, kontrollerar oss och tar extremt mycket betalt för det.

Talare 1 [00:25:20]: Ja, plötsligt, Göteborg & Co, den typen av ställen. Kulturförvaltningen de har fortfarande inte hört av sig. Men de ska jag faktiskt höra av mig till nu själv, men det är inte så konstigt. Vi kan låta bittrare än vad jag menar, jag menar, vi är inte en del av deras system och därför kanske man inte ser på oss. Men jag kan tycka att, alltså från staden, från det offentliga... Man har nog alltid upplevt att vi får finnas här så länge vi sköter oss och drar in våra egna pengar, men vi är inget värde för staden. Som vi har upplevt att vi är. Plötsligt

så började en del, Göteborg & Co till exempel, som vi haft lite relation med tidigare, men de hörde av sig och lite alla möjliga sådana här parter hörde av sig och undrade vad man kunde göra mer. Och vi hade väl inget svar på den frågan riktigt, men då GP också ville göra mer, så pusslade vi ihop en serie konserter under våren, som GP också sände, som Göteborg & Co var med och betalade till viss del. Vi tjänade inga pengar på de konserten, inte en enda krona faktiskt. Men det kändes ändå viktigt att kunna göra dem. Så det var återigen Sarah Klang och så var det tre andra artister, Jonathan Johansson, Parham och Sabina Ddumba. Som sändes via GP också, som allihopa nådde över 10 000 tittare och gav en del pengar till artisterna också. Våra tekniker kunde åtminstone få några kvällar när de jobbade, tjänade några pengar. Och nu är vi framme i juni någonstans.

Intervjuare 1 [00:27:13]: När vi är framme där, så kommer det väl någon slags vändning ändå?

Talare 1 [00:27:16]: Ja. Det som händer då, det var att då kom krisstöden. Dels har permitteringsstöden kommit igång, dels har det här första krisstödet som kulturrådet delade ut, för de inställda, de pengarna. Vi fick inte så jättemycket, det kan man ju diskutera varför vi inte sökte lika mycket som vissa andra, men jag ansåg att vi sökte ungefär så mycket som reglerna tillät. Det får framtiden utvisa, vem som gjorde fel där. Men det var återigen tillräckligt mycket för att hålla oss flytande. Och det kanske är, enligt mitt sätt att se på det, det var det måttet som kanske ska styra. Vi skulle ju bara hålla oss flytande. Så, men på många sätt så kan man väl säga att, sedan kan man egentligen slå en parentes från midsommar till nu. För det som hände då var att vi gick in i någon slags semi-dvala. Vi kunde börja ha någon slags krogverksamhet, vi hittade en form för krogverksamheten. Vi var plötsligt ett 20-tal som jobbade här istället för 60. Alla är permitterade, vi lägger om schemana, vi stänger ett antal dagar. Vi hittade ett läge där vi inte klarade oss på våra egna pengar. Vi går ungefär en halv miljon back i månaden. Men där står vi. Men det lilla som fanns över från stödhistorien i kombination med permitteringsstöden, i kombination med att vi kan låna lite av biljettpengarna för framtida, gör att vi ändå kan hanka. Men plötsligt får man liksom tre-fyra månaders horisont i alla fall.

Intervjuare 1 [00:29:00]: Men det är inga spelningar eller så?

Talare 1 [00:29:01]: Inget alls.

Intervjuare 1 [00:29:02]: Ni har inte haft en enda spelning live?

Talare 1 [00:29:04]: Jo, vi har haft några. Det vi gör under den här perioden är egentligen bara att låna ut våra lokaler. Vi lånade ut våra lokaler till olika människor som ville göra streams och sådant. Vi tog aldrig något, det enda kravet vi sa var att de skulle betala teknikerna. Annars fick man låna gratis och att man fick betala sina egna omkostnader. Så ett gäng streams gjordes härifrån. Det uppmuntrade vi, just hela streamgrejen. Nu hamnar vi mer på marknadsmodeller för livebranschen, men det här är något som jag själv har tjafsat lite om redan innan. Ja, alltså att kunna driva ett sådant här ställe handlar om att ha plats i staden. Jag anser att ett sådant här ställe ska ligga mitt i staden. För det tillför ett särskilt värde att det inte ligger i en industrilokal på Ringön, så att säga. Det kan man tycka olika om. Jag tycker det. Men yta är en bristvara i staden. Och vi har redan en väldigt stor lokal här. Den går ju inte att öka. Hur gör man för att framtidssäkra ett sådant här ställe. Vi kan öka vår kapacitet något. Där jag landade var att lösningen, eller en av massa lösningar, var att kunna tillföra en virtuell publik. I ett scenario där vi har fullsatt, kunna streama konserten också. Sådana här ställen är en bristvara i Sverige idag redan. I Göteborg har både Nefertiti och Sticky Fingers försvunnit senaste året. Det är egentligen bara vi som finns kvar, som är en heltidsmusikscen av det här slaget. Oceanen finns, men det är verkligen litet. Musikens Hus finns, men det är något annat, det är en förening.

Talare 1 [00:30:51]: Alltså, det kanske kan framstå som hårklyverier, men jag skulle hävda att det är något helt annat. Det är egentligen bara vi som är kvar. Trädgår'n har stora konserter, men de är något annat, de tar in konserter när de har en lucka i kalendern liksom. Vi har 200 konsertdagar om året ungefär. 320 band ungefär om året. 300-320 har det legat de senaste åren. Om man räknar in förbanden. Om man då ser att de banden som kommer hit och fyller stället, de spelar i bästa fall Malmö, Göteborg, Stockholm. De är oftast ganska stora band, de spelar för 2 000-3 000 i Tyskland, det är ganska stora band. De är redo att ta klivet upp till Lisebergshallen, Partille Arena-storleken. De har oftast en ganska mycket större publik i Sverige. Om man ser resandet till oss, så är det som en triangel, Oslo, Stockholm, Malmö-området, som reser hit för att kolla. Framför allt är det ju Västra Götalandsregionen som kommer hit, men man ser var biljettköparna bor. För mig är det ganska uppenbart att om vi kan erbjuda en streamad upplevelse kommersiellt, så kommer det finnas publik i Värmland och alla de här ställena, som är ganska nära, men kanske inte åker hit varje helg. Branschen har varit väldigt tveksam till det här. [bygggläten i bakgrunden 00:32:17] Ska vi flytta oss dit bort?

Intervjuare 1 [00:32:19]: Ja, vi pausar detta.

Intervjuare 1 [00:32:22]: Startar här igen. Jag tänkte på det som vi är inne på nu, om framtiden och hur det här har förändrats. Det är ju en av frågorna. Hur detta förändrar er verksamhet på lång sikt?

Talare 1 [00:32:36]: Det var precis detta jag kunde komma till och det är bra. Nej, men som sagt, branschen har varit tveksam till hela den här grejen. Man är rädd att det skulle konkurrera ut de fysiska konsertbiljettsköparna. Så därför har det fastnat i en slags moment 22, hela det här projektet. Samtidigt kommer det investeringskostnader och personella kostnader för att kunna genomföra det, så det uppstår en risk. Vem ska ta den risken? Branschens svar är alltid arrangören. Och vi står i en pandemi. Vi kan inte ta den risken, så därför händer det ingenting. Och det var därför vi gjorde det. Det här är alltså bakgrunden till att vi valde att göra det här, fortsätta streama de här konserterna. Vi kan åtminstone lära oss hur man gör. Vad är det, och den lärdomen, utan att bli alltför teknisk, har varit väldigt stor. Det här är, skulle jag säga, den stora positiva grejen av den här pandemin. Vi lärde oss ganska snabbt, det är en baggis att göra det här. Vi som är ett professionellt liveställe, som har konserter 200 dagar om året med allt vad det innebär i form av ljudtekniker som är superduktiga och alltihop, så märkte vi att aha, bara vi får hit några kameror så är det ingenting att göra det här. Det är jättelätt. GP-sändningen, det är den rent konkreta händelsen, gjordes helt och hållet med våra prylar som vi äger förutom GP:s kameror.

Intervjuare 1 [00:34:27]: Det är bara det som saknas?

Talare 1 [00:34:28]: Det blev en väldigt tydlig bild alltså. Okej, vi kan allt man behöver kunna, vi har alla prylar man behöver. Okej. Så därför lånade vi också ut lokalerna väldigt mycket till streams. Det var ju också för att då lånade vi ut till sådana som vi "känner" inom citationstecken. Alltså arrangörer som jobbat här. Så återbetalningen vi kunde få var i alla fall att de kunde berätta för oss hur många som tittade och sådana här saker. Men vi fick lite insyn, vad var svårt? Vi tänkte redan vid GP-grejen att okej, vi har i praktiken en nedstängning. I praktiken samma typ av nedstängning som man haft i resten av Europa. Vår verksamhet har förbjudits. Jag tycker bara det är lite viktigt att poängtera det att man kan kalla saker, det blir semantik. Vi har varit nedstängda, vi är fortfarande nedstängda. Vi kommer vara nedstängda till nästa sommar. Sedan är jag inte dum, och det är ingen som jobbar här, vi fattar ju att det är rimligt att vi är det. Men man kan väl kalla en spade för en spade så att säga. Då tycker jag också det kommer ett ansvar från samhället att hjälpa oss. Men...

Intervjuare 1 [00:35:59]: Hur har det funkat då? Du sa att ni fick lite stöd till slut och, men jag känner en viss tveksamhet?

Talare 1 [00:36:04]: Ja, det finns det. Om man kollar på stöden och det som har funnits så är det två parallella berättelser. Det ena, och det ska man vara ärlig och säga, ja, de har funkat. Ja, stöden har varit ganska bra. Vi sitter ju här. Och vi finns kvar. Vi hamrar på övervåningen, som vi hör. Vi har inte gett upp om framtiden. Det som jag upplever har varit det stora problemet från samhället är att man inte har uttalat den här överenskommelsen, som jag

upplever borde ligga till grunden. Alltså att ni får ta en väldigt stor del av notan, ni som jobbar. Eller ska vi börja i rätt ända, det ni gör är riktig verksamhet, där folk har riktiga jobb, alltså att spela livemusik eller jobba som ljudtekniker eller allt det här, det är riktiga jobb. Det är riktiga jobb som människor betalar för sina familjer och allting, precis som alla andra jobb. De jobben kan tyvärr inte göra under den här perioden. För ni är i branschen, många människor träffas tigt, det fattar vi också. Att detta är oförenligt. Vi fattar att vi är de första som stängs ner och vi är de sista som kommer att öppna. Men jag hade önskat att man från samhällets sida hade kunnat uttala den överenskommelsen, som går ut på att ja, nu betalar ni en väldigt stor del av notan för att vården inte ska bli för utsliten eller överbelastad, det vill säga, därför anser vi att det är samhällets ansvar att inom rimliga gränser se till att ni överlever.

Intervjuare 1 [00:37:58]: Du menar att det inte har funnits någon tydlighet kring detta egentligen? Finns det någon anledning till att samhället, eller kanske myndigheter, inte säger det rakt ut?

Talare 1 [00:38:08]: Ja, nu kan jag bara spekulera. Men jag upplever, jag tror att en viktig anledning är att vi har en regering just nu som är ganska svag och jag tror att det är svårt att komma till skott att säga något. Men jag tror i grund och botten att det handlar om en okunskap och kanske ett bristande intresse för den här typen av verksamhet. Och det är bara att se hur man, alltså vi tjänar alla våra pengar på att sälja öl. Det är allt, det som vi tjänar på våra konserter varje år, det som är vår del av biljettintäkterna betalar inte ens hyran här. Nej, ölet, är man ett privatfinansierat ställe så här, så är ölen. Alltså ölen, som bild betraktat, det är naturligtvis mat och sprit, det är allt möjligt. Men öl, en stor stark, betalar det här stället. Det är vår storstrut, så att säga. Nu är det bara mina spekulationer, men jag upplever, och det kan man se på det beslutet som kom igår då, att vi inte kommer att få sälja alkohol, att man måste avbryta all alkoholförsäljning klockan 10, trots att Folkhälsomyndigheten så sent som för en vecka sedan sa att man inte har sett någon smittspridning i krogmiljöer att snacka om.

Talare 1 [00:39:25]: Det finns en moralistisk underton i den här debatten kring krogar och det som vi sysslar med är inte något viktigt, för att vi lever på alkohol. Och alkohol är per definition problematiskt, absolut, och syndigt i någon mån. Jag kan inte säga att det här är en konspiration mot oss, absolut inte, men det finns, mot sådana som oss, men det finns någonting i att man, att man... Hade vi tillverkat bildelar, så hade det varit mycket enklare. Det finns, jag upplever att det finns en, så att säga, en moralisk underton att vi är syndiga och vi uppmanar till synd genom att vi har öppet sent. Och synd i det här fallet är ju då smittspridning då alltså. Ja, det blir nästan någon slags religiös berättelse. Alltså religiöst språk, krigsmetaforik blandas med religiös. Bara se hur Stefan Löfven pratar, det är ju som att vi är i krig. Det kanske man kan uppleva och från vården pratar man mycket om det här med frontlinjen och det är mycket sådant där språk som används för att beskriva. Och det

kanske är en rimlig upplevelse. Jag har vänner som är läkare och de beskriver ju det här, de beskriver också en annan verklighet, men det beror naturligtvis på var man jobbar någonstans.

Intervjuare 1 [00:40:52]: Jag jobbar själv i kultursektorn och just det som du pratar om att ölen och så, jag är helt med dig där, men det finns en annan del också. Just att kultursektorn inte ses som nödvändig alltid. Skulle det också kunna vara?

Intervjuare 1 [00:41:16]: Det är lite extra i livet.

Talare 1 [00:41:17]: Ja, men absolut. Det finns ju någonting där och, alltså jag förstår precis vad du säger och håller i grund och botten med dig. Men jag vill egentligen undvika den där typen av förklaringar för jag kan tycka att kulturvärlden lider lite av en snuttefiltsgrej, att man lätt tar till det här argumentet. Ja, det är sant, så jag vill inte säga att du har fel. Det behandlas lite som avecen liksom, samhällets avec. Utan högtidstalen naturligtvis, då är det så otroligt viktigt. Men å andra sidan kan jag tycka att den förklaringen lätt blir en förklaring som gör att man inte ska kämpa på och skaffa sina egna pengar. Men det är en mycket större diskussion. Men i grund och botten, absolut. Och kanske det var lite det som var bakgrunden varför jag valde att så offentligt prata om hur vår ekonomi ser ut.

Intervjuare 1 [00:42:16]: Du vill visa att det inte bara är avecen?

Talare 1 [00:42:18]: Det är inte avecen, vi genererar faktiska ekonomiska värden. Runt 25 miljoner om året genererar Pustervik till kulturekonomin. Vi får ju väldigt lite av våra egna pengar, de pengarna vi drar i, oavsett om det är konsertbiljetter eller öl, de går ju inte till oss, vi gör ju inga vinster. Jag har en vettig lön och så, naturligtvis, men, och alla andra som jobbar här vi har ju kollektivavtal och sådant, men jag menar det är ju inga vinster. Det är inga Maseratis till oss som äger stället. Alla pengarna går ju till någon annan. Det är ju till band och andra. Om man tar biljettpengarna så är det runt 25 miljoner om året och 3 miljoner av dem ungefär hamnar hos oss och resten går till ljudtekniker, scenbyggare, artister, artister framför allt. Jag menar, det värdet som genereras här, det är riktiga pengar till riktiga jobb till.

Intervjuare 1 [00:43:15]: Men det kanske inte hörs så ofta?

Talare 1 [00:43:17]: Nej, jag tror inte det hörs så ofta. Och det kanske har varit bra att man tvingats formulera det här. Om man ska prata om det här så kan man ju se att det som har

hänt under pandemin, för jag tycker det är viktigt att säga, jag tycker det är viktigt att stöden har också fungerat och det har hänt saker i stödstrukturerna under den här pandemin, som jag tror att vi kommer ta med oss i framtiden som är väldigt viktiga. Kulturrådet har delat ut pengar till massa aktörer, som de aldrig ens visste att de fanns innan. Jag tror att vi kommer att se att det är en del som har fått pengar som kanske inte borde fått pengar, men det är en annan diskussion. Men hur som helst, det har breddat kulturbegreppet, vi har breddat vilka ställen som faktiskt, från det offentliga sida, identifieras som ställen som gör något viktigt. Det är något väldigt positivt. Jag har bråkat i flera år för att vi ska kunna få ett verksamhetsstöd här och sökt och hållit på. Vi har fått det, vi hade 200 000 om året innan, tre år innan det här. Det är en spottstyver, men för mig var det symboliskt väldigt viktigt att vi är en del av kulturvärlden, så att säga. Det kanske kan bli mer nu. Det får man väl hoppas. I grund och botten vill jag inte finansiera det här stället via den vägen. Jag tycker att det är bättre att de konstformerna som inte har potentialen att klara sig kommersiellt får en större del av kakan. Det tycker jag är helt rimligt.

Talare 1 [00:44:43]: Men jag tycker samtidigt att driver man ett sådant här ställe som vi gör, behandlas man lätt som en krog av det offentliga. Det är vi också, vi har väldigt stora krogintäkter. Men om man då jämför oss med andra krogar, så är det som att man fajtas med en arm bunden på ryggen. För the random krog behöver inte köpa ett PA för 1,7 miljoner. The random krog har inte konsertverksamhet som kräver lokaler, som kräver allt det här i form av teknik och logistik och möjlighet som vi har, vi kan ju inte ha nattklubb när vi vill. Vi kan ha nattklubb när konserterna är slut. Alltså hela vår verksamhet kretsar kring konserterna. Och de drar egentligen inte in sina egna kostnader. Såtillvida är vi inte så olik en teater, eller ett museum eller vad som helst. Vi har ett, förvisso självpåtaget, uppdrag att syssla med kulturverksamhet. Och det är inte förenligt med att ligga mitt i stan och ha sådana här lokaler på den professionella nivån. I form av teknik och alltihop. Så det positiva med det här är att det har belysts. Vi är ju ett gäng ställen som har funnits i många år och som också har fått substantiella stöd nu och jag har sökt jättemycket pengar nu för de här två andra krisstöden från kulturrådet som stängde utlysningen förra veckan. Ytterligare krisstöd, det var stora, stora summor. Och jag sökte ju ganska betydande summor för oss och får vi ungefär det jag har sökt, så måste jag säga att då, ur en ren ekonomisk synpunkt så har samhället gjort sin del av den här överenskommelsen. Det är inget snack, det har man gjort. Det jag kan tycka är lite svårt, det är att vi reduceras till personer som står med mössan i hand och hoppas att i efterhand få stöd. Man får komma ihåg att nu sitter vi här i början av november och det jag sökte pengar nu för, det var inställda spelningar i juni.

Intervjuare 1 [00:46:56]: Du önskar helt enkelt att de här stödformerna för er, de skulle kanske komma i samma takt som de gjorde för industrin?

Talare 1 [00:47:01]: Ja, eller jag önskar att man skulle gjort som i Tyskland. Det vill säga att man säger så här. Nu gör vi de här inskränkningarna, då kommer de finnas de här stöden att

söka. Man gör det i samma presskonferens. Det kanske är den stora frågan som har förbryllat mig i hela pandemin. Varför har man inte förmått göra det? Varför har man inte förmått koppla ihop de här två sakerna? För att vi lever i en extrem föränderlig verklighet just nu, där olika beslut kommer till höger och vänster. Och inskränkningar kommer. Man kan ha synpunkter på till exempel det här med klockan 22 och alkoholförsäljning, om det verkligen har betydelse. Det är ju också ett litet uttryck för att man är stressad och orolig att man går igång på sådant. För egentligen är det inte så viktigt. Det viktiga är att man kan se kopplingen mellan vilken typ av stöd som kommer kopplas till de här inskränkningarna, har vi då möjlighet att övervintra. Jag tror att det kommer sluta med att vi kommer att ha löst det.

Intervjuare 1 [00:48:05]: Du är ändå positiv?

Talare 1 [00:48:06]: Ja, jag tror det. Jo, jag tycker att så här i backspegeln så har samhället gett oss stöd. Man väntar in i det sista hela tiden. Våra permitteringar löper ut om tre veckor, ja. Nu är det tre dagar sedan vi fick besked om att de kommer förlängas. Den typen av, om vi får godkänt så att säga. Men att stödsystemet förlängs. Å andra sidan, jag tycker två saker här. Å andra sidan man får förstå att det här är svårt och att det finns en berättelse som också handlar om att det här skapar otroligt mycket stress och osäkerhet för andra utanför vården. Mina anställda frågar ju mig hela tiden om de kommer bli uppsagda. Vi pratar ganska öppet om det. Jag försöker vara så transparent det går och jag försöker alltid säga jag vet inte. Får vi inget besked inom ett par veckor så kommer jag varsla alla om en månad. För då har vi inga pengar. Nu slipper jag det. Eller i tre dagar. Den perioden nu som, permitteringarna kom väl, ja, i måndags tror jag beskedet var. Idag är det ju torsdag. Så i tisdags fyllde en av våra medarbetare 30 år så då var vi ute och firade lite att hon fyllde 30 och att vi kunde få permittera. Vi tog en lite lyxigare lunch. Nu är det torsdag, nu har verkligheten förändrats.

Intervjuare 1 [00:49:28]: Ja, hur ser ni på de här nya restriktionerna och påverkar det den verksamhet ni har nu, eller är den redan så strypt så att det här inte spelar någon roll?

Talare 1 [00:49:39]: Alltså det påverkar. Det har skett lite fram och tillbaka under hösten att vi kunde vara några fler under några veckor, då hade vi några konserter igen. Nu får vi inte vara några fler igen, då har vi bokat av alla konserter igen. Man kan fördjupa sig jättemycket i det här. Alla beslut har påverkat lite grann. Men man kan säga att den grundläggande frågan som har varit sedan i mars är att vi har berövats våra möjligheter att tjäna våra egna pengar. Sedan så går, med alla restriktioner som kommer, under en kort period drog vi in några hundra tusen mer. Nu kommer de försvinna. Restriktionerna, de här olika inskränkningarna och råd och allting som har hänt fram och tillbaka har inte förändrat den grundläggande frågan, det vill säga att vi är i ett läge där vi inte tillåts tjäna våra egna

pengar. För vår verksamhet är nedstängd. Sedan påverkar de lite fram och tillbaka de olika stöden, men egentligen förändrar de inte den bilden. Men jag är positiv, så att säga, ändå. Dels för att, och det har vi varit allihopa, man märker en väldig trötthet hos mig och hos alla som jobbar, vi pratade om det häromdagen. Nu, att bara sitta dagarna ut och in och försöka återlösa konserter, flytta konserter, att bara jobba med den typen av saker nöter. Nöter på alla och att hela tiden befinna oss i den här osäkerheten om man kommer ha kvar jobbet och så. Klart att man kan, det märks nu väldigt tydligt att det här har pågått länge.

Intervjuare 1 [00:51:26]: Men har ni några planer för att göra några nya konserter?

Talare 1 [00:51:28]: Ingenting nu.

Intervjuare 1 [00:51:29]: Inga streamningar?

Talare 1 [00:51:33]: Ingenting.

Intervjuare 1 [00:51:34]: Utan ni ska övervintra, eller?

Talare 1 [00:51:39]: Ja, vi har jättemassa planer kring streamningar och sådana saker. Jag har sökt pengar för att köpa fasta kameror till stället, för att kunna. Det fanns, en del av stödet som fanns nu var för att kunna göra den typen av investeringar. Jag hoppas kunna få det. Vi har också sökt stöd för, det som hamrar och som hörs, det är ett sätt att kunna avdela de här lokalerna till två olika separata scener med olika ingångar och allting, vilket skulle vara jätteverksamt under sådana här restriktioner att kunna. Och skulle vi då så att säga ha två scener här, som båda går att streama från, så ja, då skulle vi i vår kunna ha ganska mycket sådant, tror jag. Kommer inte att göra någon skillnad för oss att tjäna några pengar, men det kommer göra skillnad för branschen. Teknikerna kommer kunna jobba, banden kommer kunna tjäna lite pengar. Hjulen kommer snurra litegrann, långsamt, men ändå inte helt avstanna. Jag hoppas att våren kommer, att vi kommer att kunna, alltså de krogrestriktionerna som i praktiken är det som håller oss stängda är ju sagt att de, de är ju förlängda till sista maj. Så vi räknar inte med att kunna ha någon form av verksamhet som påminner om den ordinarie förrän nästa höst. Så vi har jättemycket sådana planer, men i nuläget har vi pausat allt som handlar om att lägga in nya datum i kalendern och flytta spelningar. Alltså vi flyttar, vi gör allt det där vi ska göra. Vi har en proppfull kalender i vår med spelningar som alla vet inte kommer bli av. I kalendern ligger två lager med spelningar till och med. Det ligger, och de ordinarie spelningarna, som ju kanske har flyttats två gånger, eller tre i vissa fall, och sedan ovanpå det ligger också en preliminär bokning vad vi skulle kunna göra istället, om vi har flyttat de här. Så ser kalendern ut. Men det vi har gjort just nu

är att liksom frysa det läget, låt det bara ligga så. Vi kan inte släppa några biljetter, vi kan inte göra något sådant. Vi har kontakt med folk som ska gå på konserter i december och i januari och de frågar om konserterna kommer bli av. Det vet vi ju att de inte kommer bli och det säger vi väl också. Men vi har hela tiden valt att fram tills dess att de är inställda, så blir de av. För att kunna ha något sätt att jobba, liksom. Det skapar vissa problem för biljettköparna, men å andra sidan är det det enda sättet i systemet med biljetter och återköp och allting som har... Att driva biljettföretag just nu...

Intervjuare 1 [00:54:20]: Problematiskt, kan man säga. [skrattar 00:54:21]

Talare 1 [00:54:21]: Man har lite att göra. Man har inga intäkter, men fruktansvärt mycket att göra, om man driver biljettföretag just nu. Men just nu står vi i en parentes, en slags limbo. Var tar det vägen. Jag tror att det är rimligt att vi kommer att lösa det här året, jag är inte orolig att vi kommer lösa 2020. Jag tror att vi kommer få tillräckligt mycket stöd att det kommer lösa sig. Hur löser vi våren? I don't know. Men jag har, vi har, allt från att det kommer nya stöd till att vi får väl sälja en del av bolaget och kommer att ta pengar det sättet. Det finns massa lösningar man kan göra liksom. Till privata pengar. Man får väl låna på huset, liksom. Alla de varianterna finns ju. Och de varianterna kommer vi att göra. Men....

Intervjuare 1 [00:55:19]: Om jag förstår dig rätt, du är ändå positiv till att Pustervik kommer att finnas kvar, men det kommer krävas både personliga uppoffringar och uppoffringar från bolaget?

Talare 1 [00:55:29]: Ja, oh, ja. Ja, det är den enda strategin vi har. Vi jobbar ju bara med en. Jag är ju inte dum. Jag fattar att saker och ting kan gå åt helvete, totalt. Men det går ju inte att jobba... mitt jobb består egentligen av två saker. Att hålla kolla så vi inte går tillräckligt mycket back så att vi sätter oss i något redovisningsmässigt krångligt sätt. Alltså det finns massa regler kring redovisning, att man måste dra i bromsen någon viss tid och så där. Så vi håller oss inom de reglerna, det är det ena momentet. Det andra är bara att försöka titta framåt och se hur överlever vi. Och jag är förhållandevis positiv till att det kommer att gå. Men jag har ju bara dumtilltro till [skrattar 00:56:21] att saker och ting brukar lösa sig, men jag tror att vi kommer att finnas kvar. Jag tror det.

Intervjuare 1 [00:56:30]: Det låter bra. Jag skulle vilja gå tillbaka och fråga en sak. Om hur ni gjorde här tidigt med de här livestreamningarna. Tror du att det påverkade andra, eller påverkar det branschen?

Talare 1 [00:56:42]: Ja, det tror jag. Jag vill inte förstora upp vår betydelse, men det, jag tror att det blev ett exempel på att det går. Det har vi också hört från andra. KB, alltså Kulturbolaget i Malmö som är ett jämförbart ställe. De drog igång en serie streams under våren och i början av sommaren som var jätteframgångsrika och där vet jag att de kollade på vad vi hade gjort och såg det som ett exempel. Och det var en viktig del för att de klarade sig. Och de lyckades också mobilisera sin crowd, i Malmö, Skåne regionen, för de har också funnits i en herrans massa år. Och har samma typ av relation, sitter ihop med staden på det här sättet, kan man säga. Så absolut, jag skulle säga att det har haft påverkan, det blev ett exempel på att man kan göra det. Och just i kraft av att det var så snabbt ute. Det tog bara några veckor till att vi gjorde det och så blev det så pass framgångsrikt. Sedan hade vi naturligtvis en lycklig kombination av saker, vi var snabbt ute, vi hade bra artister, vi hade stort medieföretag som sände skiten. Vi kunde nå ut, liksom. Men som sagt, det är alltid positivt, det finns alltid skäl till att saker blir som det blir. Men ja, så mitt svar är absolut, jag tror absolut att det har haft betydelse. Nu kan man säga att intresset för att göra den typen av streams har mattats av något enormt. Jag tror att det blev lite för mycket, folk hade kollat på lite för många knarriga lägenhetsgolv där någon spelade gitarr. Så jag tror att ska man fortsätta göra det här. Eller så här resonerade vi i alla fall. Ska vi fortsätta göra det här, vilket vi ska göra, så måste vi göra det utifrån det vi vill göra. Eller så här: De här öppna streamsen där vi förväntar oss att folk ska donera pengar, det är inte en framtidslösning, det är en krislösning. Den krislösningen drar vi oss för att göra. Den kommer vi förstås att försöka göra igen om vi står i det läget. Vi har folk som har hört av sig att de kan tänka sig att vara med och så. Men vi vill inte...

Intervjuare 1 [00:59:02]: Är det som en slags sista utväg, att ni känner att nu, vi är vid ett vägskäl här?

Talare 1 [00:59:05]: Ja, det är en av de absolut sista sakerna vi kommer göra om vi måste. Jag kan tycka att den privata, eller enskilda personer har stöttat oss tillräckligt vid det här laget. Men visst, står vi där så gör vi väl så liksom. Det jag skulle vilja använda den här tiden till under våren, om det går, det är snarare att utforska möjligheten för betalda. Alltså det som i förlängningen kan bli en affärsmodell för den här branschen. Att börja från liten skala. Är det 50 pers som kollar så är det 50. Då har man åtminstone testat systemen, testa modellerna, testa vad funkar, vad funkar inte.

Intervjuare 1 [00:59:46]: Om vi säger att detta är över till hösten, då har ni ändå tagit med er ganska mycket. Och som också kommer förändra er verksamhet på lång sikt.

Talare 1 [00:59:58]: Ja, absolut. Det är tveklöst så. Vi har lärt oss enormt mycket. Vi har förflyttat just.... Rent konkret är det digitalisering det handlar om. Den här krisen har förflyttat branschen enormt mycket under bara under min korta period. Jag var ju i

musikbranschen för länge sedan. Men så att säga, det har blivit verklighet av det som tidigare var framtidsvisioner. Nu pratar vi mer om hur man skulle kunna göra det. Tidigare var det, det här kanske kan bli så här någon gång i framtiden. Så mentalt har kartan ritats om väldigt mycket. Så nej, absolut en jättestor grej. Och den är väldigt spännande och jävligt rolig. Väldigt, väldigt rolig, tycker jag. Det är en av de grejerna man går igång på.

Intervjuare 1 [01:00:52]: Det är ju många branscher som har känt det och märkt det, att det här har vi pratat och snackat om. Men det har aldrig hänt någonting. Nu är alla tvungna. Det här kommer man ha med sig.

Talare 1 [01:01:02]: Ja, absolut. Tvingande förutsättningar.

Intervjuare 1 [01:01:04]: [skrattar 01:01:04] Ibland är det det som krävs.

Talare 1 [01:01:07]: Ja, ja, men det är nästan alltid det som krävs. Och för att också ta sig ut i det läget att man testar. Istället för att sitta och fundera på hur det skulle kunna bli, så testar man och ser och får lite verkliga exempel. Det skulle jag säga är den stora grejen. Plötsligt blir det av. Vissa grejer blev jättedåliga, vissa blev bra och vissa blev någonstans mitt emellan. Så jag menar, det skulle jag säga är den stora saken. Det i kombination med den interna känslan att vi faktiskt är väldigt stolta över det vi har och att det här är värt att slåss och kämpa för, det är de två stora sakerna. Det satte fingret på att vi faktiskt, det är viktigt det vi gör för oss, och är det viktigt för oss så räcker det ju som förklaring för oss. Sedan visade det sig att den känslan fick väldigt stort eko hos andra. Men i grund och botten handlar det om att, verkligheten har alltid två bilder. Alltså, utifrån kan det se ut som på massa sätt. Men här är vi ändå, vi är bara fyra stycken på kontoret, som går här på vårt lilla ställe. Vårt hörn på Järntorget. Det är vår lilla värld, det är inte alltid man tänker i de här banorna vad det här betyder för andra. Men det har, på något konstigt sätt, trots att vi är nedstängda så fick vi mer kontakt med omvärlden på den nivån.

Intervjuare 1 [01:02:32]: Härligt. Jag tänkte, har vi missat någonting viktigt?

Talare 1 [01:02:36]: Nej, jag pratar ju som en jävla maskin. Men...

Intervjuare 1 [01:02:38]: Frågorna har du svarat på för länge sedan. Men om vi har missat något som gäller verksamheten, ditt jobb eller så?

Talare 1 [01:02:46]: Nej, jag tycker nog inte riktigt det. Det här sammanfattar det här ganska mycket. Nu satte vi oss här i konsertlokalen. Jag tycker det här sammanfattar. På något sätt är det här en ganska både fin och lite sorglig bild av hur läget är. Som sagt, här har vi då, nu är det uppmöblerat utifrån de förutsättningarna som gällde för några veckor sedan. Vi skaffade bord och allting. De här borden vi ser här, de skaffade vi för tre-fyra veckor sedan. För att kunna ha de här sittande konserterna, som man under en kort period fick ha. Och vi hade några stycken. Det var jättefint. Det var otroligt fint att se. Den första konserten vi hade, det var slutsålt två konserter med Dylan LeBlanc, sittande enligt det här restriktionerna, 120 personer eller något kunde vi få in. Visst, allt strulade den kvällen. Jag var här, allt från insläppskassor till allting, men jag tror aldrig det har varit bättre stämning på någon konsert här. Det var otroligt fint och alla konsertbesökare stod jätteduktigt uppradade med avstånd och allting i kön. Alla gjorde verkligen sitt för att det här skulle bli bra. Och det blev jättefint. Jättekul och jättebra konsert och det var kul att se igen. Men nu sitter vi lite i ruinerna av det då, för det får vi ju inte ha nu. Sedan har vi ju, på scenen är det ju uppställt med grejer. Det är Göran, som är vår vaktmästare, servicetekniker här. De repar där nu för att, ja, det är ju ändå stängt så man kan ju ha det som replokal. Min tvillingbror, det är hans trumset som står där mitt i också. Han är här och spelar och övar trummor. Vad ska man göra liksom? Så det här sammanfattar ganska mycket läget just nu.

Intervjuare 1 [01:04:24]: Jobb och fritid blandas ihop.

Talare 1 [01:04:25]: Ja, vad ska man göra? Vi har 1600 kvadrat här, vad ska man göra? Jag får ju inte ha någon verksamhet.

Intervjuare 1 [01:04:29]: Ja, det är lite som alla som sitter hemma och jobbar. Det är både privat och jobb som blandas ihop.

Talare 1 [01:04:35]: Jag menar, jag är här nästan varje dag. Även om jag inte jobbar så att säga. Jag har tre barn. Två av dem har nu haft distansundervisning och min fru jobbar också hemma. Det är rätt skönt att kunna gå någon annanstans ibland.

Talare 1 [01:04:51]: Jag och hunden kan gå hit. Så har det blivit liksom. Man går hit och dricker en kopp kaffe och kollar mejlen.

Intervjuare 1 [01:05:02]: Man umgås, det är det sociala.

Talare 1 [01:05:03]: Pratar lite med sina kollegor och går hem. Det är ganska, man kan ha det sämre också.

Intervjuare 1 [01:05:08]: Ja. Har du några personliga reflektioner du vill göra kring allt detta, som ska spelas in?

Talare 1 [01:05:19]: Men jag tycker att, jag är smickrad och tycker det är kul att ni, att man väljer att prata med oss i ett sådant här läge, liksom. Det är jätteroligt.

Talare 1 [01:05:33]: Som sagt, jag tycker det här är det roligaste jag har gjort i mitt liv, att driva det här stället. Det har sina utmaningar och allting, men det är väldigt roligt. Och det känns som att, att... Nej, jag var inne på det innan att vi ska inte ha några frifiler, vi ska inte ha någonting, men jag tycker att det, det på samma sätt som andra som gör någonting för staden, för människorna som bor där i, med olika incitament, bland annat att vi vill tjäna pengar och sådant, så gör vi ändå någonting. Och att det uppmärksammas, det har det ju gjorts till viss del under den här krisen, det är väldigt motiverande och roligt. Det här, det är ett exempel av det och det tycker jag, det är väl egentligen det som varit väldigt kul. Och det som gör att man ändå vågar vara positiv, orkar vara positiv och orkar hålla på.

Intervjuare 1 [01:06:55]: Ja, annars är det svårt.

Talare 1 [01:06:58]: Det handlar om motivationen, bara.

Intervjuare 1 [01:06:59]: Man måste hålla sig uppe lite också.

Talare 1 [01:07:01]: Ja, ja på något sätt. Ja, jag tror det är ganska talande för alla som driver sådana här ställen. Många som driver företag överhuvudtaget, man är van vid att lösa saker själv. Det är genomgående att det är människor som har valt av olika skäl, framför allt sådana här verksamheter, ja, men man är van att försöka lösa det, troliga lite med knäna och lösa det själv och så berövas man alla möjligheter att göra det. Det har varit en ganska svår, psykologisk, privatpsykologisk process, så att säga. Det har man märkt på alla oss som jobbar här, att det är det vi har tyckt har varit väldigt, väldigt jobbigt. Och att på något sätt bara sitta och hoppas att det kan lösa sig. Men, men...

Intervjuare 1 [01:08:04]: Helt och hållet i händerna på andra?

Talare 1 [01:08:05]: Ja, helt och hållet. Det är man ganska mycket när man driver en krog ändå, för det är så mycket regler och sådant där. Men vi det finns en yta där vi alltid har fått känna att det här är vår jävla lekstuga, vi gör vad vi vill här. Bortsett från, ja, så länge vi håller oss till de reglerna som finns, så kan vi ändå. Om vi vill ha ett företag, som har en procents vinstmarginal som vi har, så får vi ha det. Vi har rätt att göra massa dåliga kommersiella beslut, så länge vi klarar oss själva. Och hela den där känslan, den är inte helt oviktig, det är ganska roligt. Och den har man berövats helt och hållet. Det är väl bra lärdomar det också, men det har väldigt tydligt, som sagt, det har varit ganska jobbigt att förhålla sig till det. Men där tror jag vi har landat nu, nu är det så.

Intervjuare 1 [01:08:59]: Jag upplever ändå någon slags jävlar anamma i dig att du ska fixa detta, en slags driv i det hela. Trots allt, nej, vi ska ta oss igenom det här. Det är väldigt upplyftande.

Talare 1 [01:09:14]: Ja, men det är så. Det här är väl lite hur man funkar som människa. Jag gillar på något konstigt sätt det där, att ta i så att det knakar lite. Jag är snart 50 och har sysslat lite med sådan där ultradistanscykling och sådant, där man cyklar 200-milslopp och sådant.

Intervjuare 1 [01:09:31]: [skrattar 01:09:32] Det förvånar mig inte efter det här samtalet, faktiskt.

Talare 1 [01:09:35]: Nej, jag har sysslat med en hel del sådant där. Det finns någonting i motvinden så att säga, som också är lite lockande. Jag försöker lära mig att man kanske inte ska jaga det. Man blir ganska trött också. [skrattar 01:09:51]

Talare 1 [01:09:55]: Men däremellan kan man vara pigg. Så det finns något i det.

Intervjuare 1 [01:09:59]: Ja, men vad härligt. Jag känner att jag har fått mer än svar på alla frågor.

Talare 1 [01:10:03]: Vad bra, vad bra. I aim to please.

Talare 1 [01:10:09]: Nej, det här är ju så man nästan blir lite generad, sitta och gagga om sig själv så mycket. Men det är kul. Det är roligt.

Intervjuare 1 [01:10:14]: Men vad bra. Men då tror jag att vi avslutar denna Corona-dokumentation. Tack så mycket, Daniel Levin.

Talare 1 [01:10:23]: Tack själv.

Intervjuare 1 [01:10:22]: Och så avslutar jag.